

Марыя ЦІТАРЧУК

І ЗАПЛАЧА ПАЎНОЧНАЯ ЗОРКА...

МОЙ ШЛЯХ

Мой шлях – адзіны і трывожны.
За мною зараслі сляды.
І выбяра яго не кожны
Да Адраджэння з нематы.
Маўчаць – вар’яцкая прымуса
Пра велічнасць былых часоў.
Якая дзіўная спакуса –
Свабода, Роўнасць і Любоў!
Мой шлях – праз веліч Нёмна хваляў,
Святло палацаў і храмін,
Праз гул Сярэднявечча баляў,
Праз дым Свабоды дамавін.

Мой шлях – праз паркі адзіноты
Да Адраджэння з небыцця,
Да першабытнай пушчаў цноты,
Да праўды першаадкрыцця.
Мой шлях – край лірнікаў і цемры,
Мой шлях – з атруты да нябёс,
Мой шлях – радкамі па паперы
Ў далёкі і нязваны лёс.

СЛЯДЫ СТАРАЖЫТНАСЦІ

Чароту сніцца да знямогі
Празрыстасць з вільгацю ракі,
Ад берагоў бягуць дарогі
Ва ўсе магчымыя бакі.

Блакiт нябёсаў апранае
Ў палыновую смугу
Той спеў, што ў поле адлятае,
З сабой уносячы тугу.

Сівую памяць захавает
Арнамент кельтскае крыжоў,
Што ў ценю зеніту запрашае
Старых абрысы курганоў.

У лесе плакала зязюля –
Прайшлі вялікія часы...
Пляце лістоту прыгажуня
Ў хвалю рыжае касы.

Палі паснулі. Спяць алеі.
І толькі сонца калаўрот
Пяшчотнасцю лясное феі
Мяне схавает ад турбот.

ДЗВЕ РУЖЫ

Дзве ружы – сону і праклёну –
Няўмольны час на грудзі склаў,
Я назаўсёды паланёна
Пячаткаю забытых спраў.

Палынны пах, трывожна-горкі,
Ты за сабой мяне пакліч,
Дрыжаць у чорным небе зоркі,
Над Кронанам мільгае зніч.

Слядоў сцяжынкі лесуновых
Ля заімшэлых валуноў,
У вачаніцах Перуновых
Агні паганскія часоў.

Бягуць няўрымслівыя коні
Праз веліч лесу напраткі
Цераз няўмольнае ўлонне
Ляцяць, бы восенню лісткі.

Над Кронанам гуляюць цені,
Знічом займаюцца сляды,
Ад сумных дум і летуценняў
У кроплях мутнае вады...

ЖУРБОТА

Праспявайце журботу дзяўчыны –
Так не здолеў ніхто праспяваць,
Ля кустоўя здзічэлай шывшыны
Стане дзень, бы трава, паміраць.

Пацалуйце ў сне... Запытайце:
Ці не стала атрутай жыццё?
І на досвітку вы не шукайце
Кроплі ў зёлках – ілжы адкрыццё.

Людзі лгуць... А ні травы, ні месяц
Вам ману не пасмеюць сказаць,
Заспявайце... Хай поўня нам свеціць –
Так не здолеў ніхто заспяваць...

УСПАМІНЫ ДЗЯЦІНСТВА

Вось міг прыйшоў, і пасталелі
Ўсе рэчы ў адзіны час,

Іначай ранне ружавела,
Амаль прайшоў апошні клас.

І сонмам дальніх успамінаў
Атуліць важка цішыня,
І прамільгне паміж галінаў
Дзяцінства, быццам мышаня.

Даўно, нібыта, адхінула
Далёкі полаг у свет зімы,
Я сшыткі ціха загарнула –
Бы пахавала ў цень турмы.

Гарэзных думак карагоды,
Вы спакушалі танцаваць,
Пісаць пра дальнія прыгоды
І ноччу сіняю не спаць.

Але прайшло... І вас развеяў
Дзікунскі і нядобры час.
Жыццё імчыцца сухавеем.
Амаль прайшоў апошні клас.

А дзіўна – сэрцу не сядзіцца,
Калі прыпомню твань вачэй.
Усё дала б, каб не нудзіцца,
Каб жыць было б крыху лягчэй.

ПУСТЭЧА

Бясконца-дзіўная пустэча
Перада мной у вышыні,
І гэта з радасцю сустрэча,
Як след вячэрняй цеплыні.

Прыдзіце, золкія світанні,
Сарвіце ліст календара,
Я не пачую абяцанні
Дзявочых мар уладара.

Яго няма... Боль адзіноты
Згарыць кастрычніцкім агнём,
«Яго няма... Ён прывід цноты!» –
Прашэпчуць ясені галлём.

ЗИМОВАЯ КАЗКА

Зімовая казка марозным праменнем
Да сэрца імкнецца, як свет, напрасткі.
З бялюткім, блакітна-празрыстым зіхценнем
Сняжынкі кранаюць абрысы рукі.

Яны, трапяткія сцябліны лілеі,
Спачылі ў люстэрку зімовай вады.
У вечары сінім схавалі завеі
Былога дзяцінства былыя сляды.

А зараз ціхмяна танцуюць сняжынкі,
Ўсміхаецца свечкі няўрымслівы блік.
А ты ўсё дзяцінства шукаеш сцяжынку...
Прыходзь да мяне. Я – твой прынц-чараўнік.

ТАЙНАПІС ВЕТРУ

Наскальным жывапісам ветру
Пах мёду восень прынясе.
Дажджы прыходзяць пакрысе,
Цяпло зямля схавae ў нетры.

Працягне павуцінне дзень
Сваёю сонечнай вясёлкай,
Ды промняў сонечных іголку
Хавае ўсё пахмурны цень.

І туманы, бы вэлюм феі
Над меддзю з зеленню плывуць,
Былога здані ажывуць
З дурманным водарам лілеі.

Свой тайнапіс выводзіць строга
На скалах вецер і трысцёг,
Яшчэ не зведаўшы дарог,
Спачыць жадаю хоць нядоўга.

МОЙ ВЫРАЙ

Празрыстай хваляй – шлях да неба,
Праз гэту шэрань – у пустэчу.
Няўлоўны, тонкі водар глебы
Вядзе праз дзённую сінечу.

Да неба – дзіўнае пустэчы
Ў светлых шэрагах дажджоў.
Чакаю, смешная, сустрэчы
Ў мроях золкіх туманоў.

Ды мы – як зоркі ў аксаміце,
Тканіны сіняе нябёс.
Анёлы белыя, вазьміце
Мой жорсткі і няўмольны лёс.

А мне пакіньце адзіноту,
Спакой і сонца над зямлёй
Для тых, хто улюбёны ў цноту
Радзімы пушчаў і палёў.

Мой вырай – Воля і турма
Ў жыцця пакутнай павуціне.
І я згадаю нездарма
Шлях чысціні, блакітна-сіні.

ЦІХІ ВЕЧАР

Над бяскрайнім гродзенскім абшарам
Хутка зоркі ўспыхнуць, як знічы,
Растварыліся ў небе сінім хмары,
Я маўчу, і ты, прашу, маўчы.
Дакраніся ледзяной далоняй
Да маіх яшчэ жывых вачэй,
Дакрануся да тваіх я скроняў,
Сэрца закалоціцца грамчэй.
Палыновы водар, горка-смачны
Тваіх вуснаў, трапяткіх, жывых.
І расою травы шчодро плачуць,
Ззяюць зоркі ў валасах тваіх.
Ледзве вечар ціха і трывожна
Нас абдыме, пойдзем мы дамоў.

Ведаю адно – напэўна, можна
Калі-небудзь нам сустрэцца зноў.

І ЗАПЛАЧА ПАЎНОЧНАЯ ЗОРКА

Беспрытульныя здані былога –
Мой крываваы і распачны сум,
І шкада мне жыцця маладога,
Што згарае ў полымі дум.

Усё сышло, быццам кволая зёлка,
Крык птушыны ляціць над зямлёй,
І заплача паўночная зорка
Над маёю пакутнай душой.

Марыя ЦІТАРЧУК
1985-2021